Börtönújság

CXXIV. (124.) évfolyam

Alapítva: **1898**

2021. FEBRUÁR

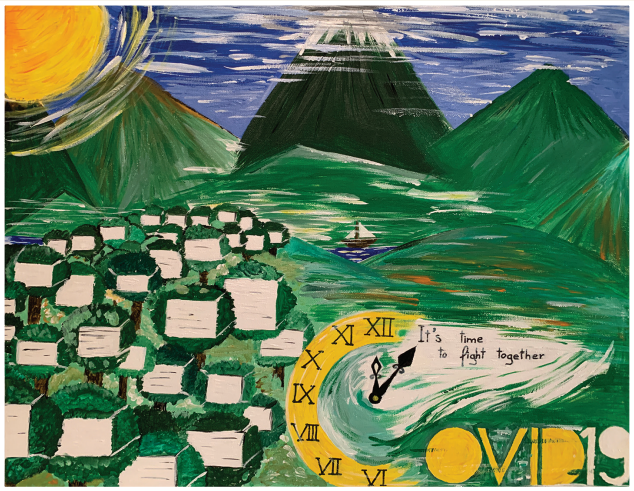

Vigyáztunk Egymásra Pályázat

Elítéltek kreatív alkotásai a koronavírussal kapcsolatban

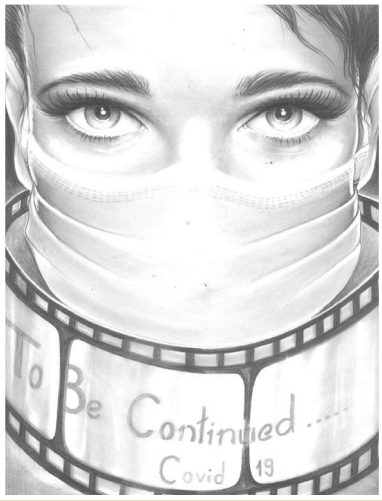

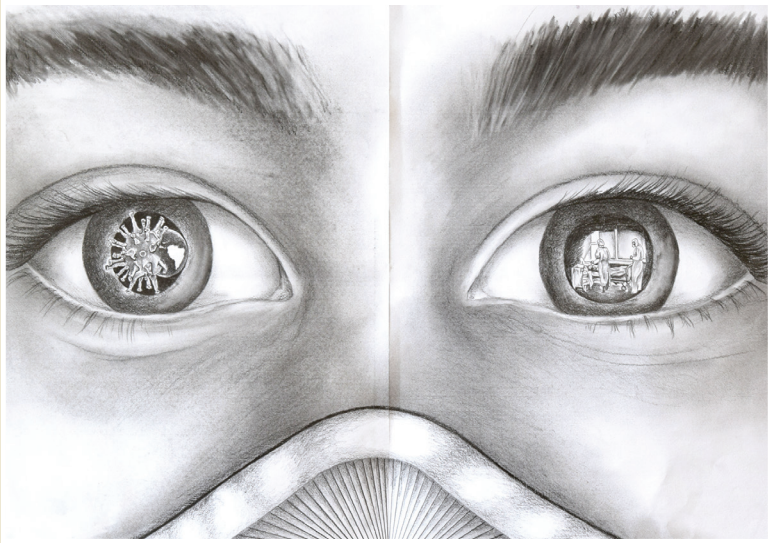

Interjú Böjte Csabával

Együttes erővel sokkal könnyebb a talpra állás – interjú Böjte Csabával

Mibe lehet kapaszkodni a járvány idején és mibe akkor, ha még el is vagyunk zárva a külvilágtól? Hogy élte meg Böjte atya a koronavírus-betegséget, mi a véleménye az orvosokról és a vírus elleni vakcináról? Csaba testvér reménnyel telve, szokott optimizmusával mesélt lapunknak arról, hogyan telt az idei születésnapja, miért látogatja rendszeresen az erdélyi és az anyaországi fegyintézetek lakóit, és még arról is, hogy mi köze édesapjának ahhoz, hogy végül a ferencesek csuháját öltötte magára.

Testközelből is megtapasztalta a koronavírus okozta betegséget, több mint két hétig kórházban ápolták. Milyen tünetei voltak?

Nagyon fájt a mellkasom, a köhögésem pedig egyre intenzívebb lett, végül már alig kaptam levegőt. Kétoldali tüdőgyulladásom lett mire kórházba szállítottak, ott öt vagy hat napig oxigént és gyógyszereket is kaptam. Körülbelül negyven évvel ezelőtt voltam utoljára kórházban, azóta elkerült az ilyen jellegű baj.

Hogy érzi magát, sikerült teljesen felépülnie?

Istennek hála már jól vagyok, erőben és egészségben telve érzem magam. Hálás vagyok az orvosoknak és az ápolóknak, akik mindent megtettek értem, és köszönöm nekik, hogy 62 évesen egy új élettel ajándékoztak meg. Összesen két hetet és még pár napot töltöttem a Szent László Kórházban. Úgy látszik, hogy még nem kellettem a Jóistennek, mert hát nem vett magához. A kórházi ágyon azon gondolkoztam, hogy milyen csodálatos az emberi szervezet, amely segítséggel képes magát helyreállítani, és amelyben – ha egészséges – a több mint hárombillió sejt és a különböző mikroorganizmusok is békében, örömben, szimbiózisban tudnak egymással élni. És arra gondoltam, ha mi emberek csak nyolcmilliárdan vagyunk, akkor miért ne tudnánk megtenni ugyanezt, és miért ne élhetnénk mi is békében.

Egy kicsit maradjunk még a koronavírusnál: a közelmúltban azt nyilatkozta, hogy nem az a dolgunk, hogy együtt éljünk ezzel a vírussal. Csaba testvér beoltatja magát?

A minap azt mondja az egyik kollégám, hogy ő aztán nem oltatja be magát, mert nincs szüksége rá. Mondom, nézd, itt van a mikrobusz kulcsa, tessék vezessed, mire ő azt mondja, hogy nem tudja, mert hát soha nem tanult vezetni. Tehát a néhány hónap alatt megszerezhető jogosítvány nélkül nem mered vezetni az autót, kérdeztem, de az egészségügyi dolgokhoz, amiket orvosaink csak az egyetemen hat évig tanulnak, ahhoz jobban értesz? Na ezzel sikerült elgondolkodtatnom. Azt hiszem tehát, hogy a vírussal kapcsolatos kérdésekben leginkább mégiscsak azokra kellene hallgatnunk, akik a gyógyításra szentelték az életüket. Bíznunk kellene az orvosainkban, ahogyan bízunk a tanárokban, a rendőrökben, vagy akár a pincérekben. Bizalom nélkül ugyanis összedől a társadalmunk. Számomra egyértelmű, ha rám kerül a sor, akkor élni fogok a lehetőséggel és kérni fogom az oltást.

Még egy kis aktualitás: engedje meg, hogy boldog születésnapot kívánjak. Mivel kedveskedtek a gyermekei, volt valami igazán különleges az idei meglepetések között?

Mivel sok gyermekem van, hát sokan köszöntöttek. Déván a gyerekek minden évben előadnak egy kis színdarabot. Volt persze torta is, annyi, hogy mindegyikünknek jutott, a gyerekeknek két szelet is, de évről évre ezek a színdarabok a legemlékezetesebb meglepetések számomra. Két éve a születésnapomon volt például az ősbemutatója a Muzsika hangjának, amelyet a balassagyarmati fegyencekkel a József Attila Színházban is előadtunk.

A balassagyarmati börtön mellett járt a szegedi Csillagban, a budapesti Gyűjtőben, Baracskán, de elítéltek gyermekeivel is táboroztatott már. Régóta jelen van tehát a magyar börtönök világában. Miért fontos ez a misszió Önnek?

1956 után politikai okokból édesapám is börtönbe került. Verseket írt, amelyekből fel is olvasott, ezért hét évet kapott, négy és felet le is töltött. Szabadulását követően hamarosan, az ottani nehézségek miatt halt meg. A börtön és annak következménye tehát gyerekként engem is komolyan érintett. Azon kívül a gyerekeimnek sajnos egy része – több mint hatezer gyereket fogadtunk be a harminc év alatt – szintén a börtön elszenvedői, hiszen soknak volt, vagy éppen van jelenleg a szülője, a testvére kisebb vagy hosszabb ideje fegyházban. Így hát hivatalból is látogatjuk őket és tartjuk velük a kapcsolatot. Másrészről meg a börtönlátogatás az irgalmassági cselekedetek egyike és én az eltelt harminc év alatt azt látom, hogy nagyon sok rosszcsont gyermekből vált büszkeségemre példás édesapa, vagy édesanya. Ők is azt bizonyítják, hogy nincsenek fekete bárányok, akik már eleve annak születtek, hanem mindannyian

fehér bárányok vagyunk, csak van, aki akarva, akaratlanul, a körülmények miatt olykor bepiszkítja magát.

A börtön tehát szomorú személyes történetének, családi tragédiájának is a színhelye. Ez mennyire befolyásolta azt az utat, amin aztán elindult?

Hogy az életünkben milyen esemény válik dobbantóvá és miből lesz botlasztó, az csak tőlünk függ. A gyerekeknek is elmondtam már, hogy sokszor egy jó lehetőségen is orra bukhatunk, míg egy-egy fájdalmas kudarc vagy megaláztatás is segíthet nekünk abban, hogy dobbantsunk. Én is megéltem az árvaságot, tudom azt, hogy milyen rossz, amikor jön a karácsony és nincs ott édesapa. Engem ez a nehézség tett fogékonnyá és érzékennyé arra, hogy igent tudjak mondani a bajban lévőknek. Apám tragédiája nélkül tehát nem csak, hogy szerzetes nem lettem volna, de a rabok vagy az árva gyerekek felé sem nyitottam volna ki a szívem. És azt gondolom, hogy fontos, hogy az elítéltek is gondoljanak úgy azokra az évekre, amiket most bezárva töltenek, hogy az lehet számukra botlasztó, ugyanakkor lehet dobbantó is, amin egy újabb magaslatra emelkedhet az életük.

Csaba testvér neve összeforrt a gyermekmentő Szent Ferenc Alapítvánnyal. Hogyan jött létre az alapítvány, és a pandémia miben változtatta meg a mindennapjaikat?

Nem akartuk mi ezt csinálni, legalábbis nem terveztük el. 1992-ben egyszerűen már annyi koldus gyerek volt az utcán Romániában, hogy én szégyelltem a mise végén, hogy ott állnak a templom előtt, ezért behívtam őket egy levesre, aztán egy ebédre, végül már el sem akartak menni. Ősszel aztán jött a tanévkezdés, hát beírattuk a legközelebbi iskolába őket. Így lassan bővült és formálódott a tevékenységünk. A munkát pedig természetesen még a világjárvány alatt is folytatjuk mind a mai napig a már hatvannál is több helyszínünkön. És hogyan érezzük magunkat? Hát a börtönlakók pontosan tudják, hogy milyen az, ha az ember be van zárva. Most mi is ugyanezt éljük át, mi is be vagyunk zárva itt Déván, ahol 108 gyerekkel „szűk családi körben" töltjük a mindennapokat. A gyerekek persze játszanak, találkoznak, beszélgetnek, de a templomban és az ebédlőben is kimarad egy-egy szék, a maszk pedig még a ház körül is kötelező jelenleg. És nyilvános misért sem hirdetünk most, de fontosnak tartjuk, hogy tartsuk magunkban a lelket, így hát imádkozunk. Az imádság, Isten szeretete ugyanis erőt ad mindannyiunknak. Erre most talán minden eddiginél nagyobb szükségünk van. Arra biztatok hát most mindenkit, éljen a rácsokon innen, vagy azon túl, hogy kapaszkodjon bele a szerető Isten kezébe, hiszen egyedül ő elég hatalmas ahhoz, hogy megvédjen bennünket ebben a nehéz időszakban.

Gyakran mondja, hogy Isten nem teremt selejtet. Mit jelent ez arra nézve, aki a rácsok mögött töltötte az idei járványkarácsonyt?

Szóról szóra benne van a Szentírásban: Isten mindent szeret, ami létezik, mert ha nem szeretné, meg sem teremtette volna. Vagyis a tény, hogy létezem, hogy itt vagyok, az azt jelenti, hogy Isten szeret, és ragaszkodik hozzám. „A hegyek megmozdulhatnak, a halmok táncra kelhetnek, de az én szeretetem nem hagy el téged soha." Ebbe mindannyian belekapaszkodhatunk, hiszen mindannyiunk élete a jóra, a szépre, az igazra van predesztinálva. Mindezek elérése pedig nem egy lehetetlen házi feladat, hanem egy megvalósítható lehetőség, ami mindannyiunk előtt adva van. Ahogyan fontos önmagunkat felkészíteni a járvány utáni időszakra, legalább annyira fontos felkészülni a szabadulásra is. Pihenjünk, mint a hó alatt a mag, de ez a pihenés ne teljen hiába, eresszünk mi is gyökeret, így amikor eljön a tavasz és elolvad a hó, akkor mi is növekedhetünk tovább, ahogyan a magból is kalász lesz idővel. Ezeket az időszakokat tehát ne elvesztegetett időnek éljük meg, hanem vegyük észre bennük az alkalmat arra, hogy önmagunkba rendet teremtsünk, tervezzük újra az életünket, készüljünk fel az új lehetőségekre, és bontakoztassuk ki képességeinket.

2019 nyarán táborba hozta az árváit Balassagyarmatra, hogy ott a helyi börtönben raboskodók gyermekeivel tölthessenek el egy hetet. Akkor azt mondta nekünk, hogy a gyermekek segíthetnek a rácsok mögött lévő apáknak és anyáknak szegletkövekké válni. Mire gondolt pontosan?

Mikor egy gyerek születik, akkor nemcsak egy új élet érkezik a földre, hanem egy édesanya és egy édesapa is megszületik. Ez olyan forrásokat fakaszt az ember szívében, amire addig nem is gondolt, amikben addig nem is reménykedett. Egy apa, vagy egy anya, aki börtönbe kerül, ha magáért nem is akar talpra állni, de gyermekéért, családjáért nagyon fontos lenne, hogy ne dobja be a törölközőt, hanem szedje össze magát, próbáljon jó példát adni a gyerekének. Egy ismerősöm mesélte, hogy sokat ivott. Télen történt az eset, amikor újra berúgott. Éppen kísérte ki a házból a vendéget, amikor azt látja, hogy jön a hároméves gyermeke utána. Furcsán, bukdácsolva lépkedett a frissen hullott hóban. Mit idétlenkedsz te kölyök, kérdezte tőle. Hát édesapám, én csak a te nyomodba akartam lépni, hogy a papucsom ne ázzon be válaszolta neki a gyermek. Az apát kirázta a hideg, mivel rájött, hogy kisfiának bizony példát ad azzal, amit és ahogyan cselekszik. Visszament hát a házba, az utolsó üveg bort is a földhöz verte és azóta sem ivott egyetlen kortyot sem. A szülőnek a gyermeke tehát olyan erőforrása, amiért érdemes talpra állnia, amiért érdemes mindent újrakezdenie.

Talán kevesen tudják, de civil végzettsége szerint autószerelő, és még bányászként is dolgozott. Gyermekként még nem pap akart lenni?

Huszonöt éves voltam, mikor végül rászántam magamat a papi hivatásra. Egy kicsit meredeknek és nehéznek tűnt eleinte, úgy gondoltam, hogy gyenge vagyok, kicsi vagyok, nem fogom tudni jól csinálni. De idővel rájöttem, hogy szeretem annyira a népemet és a Jóistent, hogy érdemes értük meghozni ezt az áldozatot. És ma is úgy gondolom, hogy jól döntöttem.

Végezetül mit üzenne a börtönök lakóinak? Mire figyeljenek, hogyan éljék tovább az életüket?

Én nem hiszek egy olyan Istenben, aki engem, vagy bárki mást olyan zsákutcába vinne, amiből ne lenne kiút, nem hiszem, hogy olyan vakvágányra terelhetné az életünket, ahonnan ne lehetne újratervezni azt. Hallgassunk a mennyei GPS-re, ami segít újra megtalálni a helyes irányt. Mert mindig van remény, mindenre van megoldás, és mindig van tovább. Csak fontos, hogy mindvégig előre nézzünk. Mondom is mindig a gyermekeimnek, aki túl gyakran néz hátra biciklizés közben, az előbb-utóbb jó nagyot fog esni. Nézzünk hát előre, mert előttünk van a jövő, a holnap és azt kell megtervezni, azt kell megálmodni, azt kell becsületes, kemény munkával megvalósítani. És ne szégyelljünk olykor akár segítséget se kérni. Merjenek hát bizalommal fordulni a börtönökben szolgáló lekészekhez és nevelőkhöz, hiszen ők azért vannak ott, hogy segítsenek. Fogják meg az önök felé nyújtott kezeket, mert együttes erővel sokkal könnyebb a talpra állás.

Kellner Gergely

A szegedi börtönben született vers nyert a Vigyáztunk Egymásra Pályázaton

A Fogvatartási Ügyek Szolgálata Vigyáztunk Egymásra Pályázat címmel kreatív pályázatot hirdetett. Irodalom kategóriában az első helyezést a Szegedi Fegyház és Börtön egyik elítéltje nyerte meg versével, míg a harmadik helyezést egy novellával szintén egy szegedi fogvatartott érte el. A második helyezést versével egy, a Kiskunhalasi Országos Büntetés-végrehajtási Intézetben szabadságvesztését töltő női elítélt szerezte meg. A kreatív pályázatra az ország börtöneiből hatszáz elítélt jelentkezett imaírás, irodalom és képzőművészet témakörében. A szegedi alkotások teljes terjedelemben először a helyi börtön elítéltújságjában, a Csillagtükör 2020-as őszi számában jelentek meg nyomtatásban. A pályázat képzőművészet kategóriájában született legjobb rajzait és grafikáit szintén közöljük.

D. I. Zs.

Bezárva

Apa, képzeld! Bezártak minket.
Talán épp úgy, ahogyan téged?
Pedig most tényleg semmi rosszat nem tettem.
Még a zöldségeket is mind megettem.

Azt mondják a vírus miatt,
Nyugtatnak: „Ne légy riadt!”
Ha betartod a szabályokat,
Neked még a baci sem árthat.

Sokat vagyunk itthon, már csak Te hiányzol,
egész nap kis se kelek az ágyból.
Magam köré veszem Marcsát és Borit,
Így biztos elkerül minket a Covid.

Nálunk nincs rács az ablakon,
kinézhetek rajta szabadon.
Nem vagyok lázas, a torkom se fáj.
Az árva hinta már biztos nagyon vár.

Ha ismét mehetek a játszóra,
szükségem lesz az óvó szóra.
Szaladgálás, mászás és néha egy-egy bibi.
Ha elesek ki fog ölben vinni?

Anya azt mondta a maszktól leszek hős.
Képzeld! Az enyém hercegnős.
Hordom sokszor itthon is,
Nagyi el ne kapjon tőlem valamit.

Apa! Te miért nem itthon vagy bezárva?
Nagynéni azt mondta rám:
„Te szegény félárva!”
Ha ő jöhet, te miért nem?
Mikor adsz ismét puszit nekem?

Anya mindig nézi a híradót,
várja a sok új információt.
Óvó néni videóban mond nekem mesét,
Tesó pedig neten kapja a leckét.

Mikor mondják már, hogy: Mehet!
Addig is küldj nekem sok-sok levelet!
Mert szeretem, ha írsz és a Skype is menő,
De sajnos egyik sem ölelhető.

H. Gy.

A koronás Óriás

Úgy éltük életünket e földön,
mint aki bármit megtehet.
Nem volt a félelem börtön,
nem vert bilincsbe a szeretet.

Szabadon szárnyaló a madár,
ki uralta azt, amit lát.
Élősködő, ostoba szamár,
nem becsülte a Föld aranyát.

Önpusztító napokat éltünk,
kik maguk alatt vágják a fát.
Magunkhoz kellett, hogy térjünk,
most féljük a „koronás” Óriást!

Bár felkelt a Nap, amit vártunk,
minket falak vettek körül.
A szabadság volt mire vágytunk,
s ölelni, kinek szívünk örül.

Nem fegyver kell a harchoz,
mit nap, mint nap némán megvívunk.
Vért helyett most hordjunk maszkot,
a szerencsében nem bízhatunk.

A két lépés még nem a világ,
ez távolság, ami közelebb hoz.
Ne hidd, hogy a kézmosás hibád,
ezzel óvod, kit szíved hordoz.

Maradj otthon, ha teheted,
mert van, kinek nincs választása.
Támogasd! Neki köszönheted,
ha a holnapnak lesz folytatása.

Most kell, hogy észnél légy, ember!
Ne tétovázz, tedd, amit kell!
Ne légy szamár, ki ellene érvel!
Madárként szárnyalj a jövőbe fel!

Különdíj – *F. Richárd*

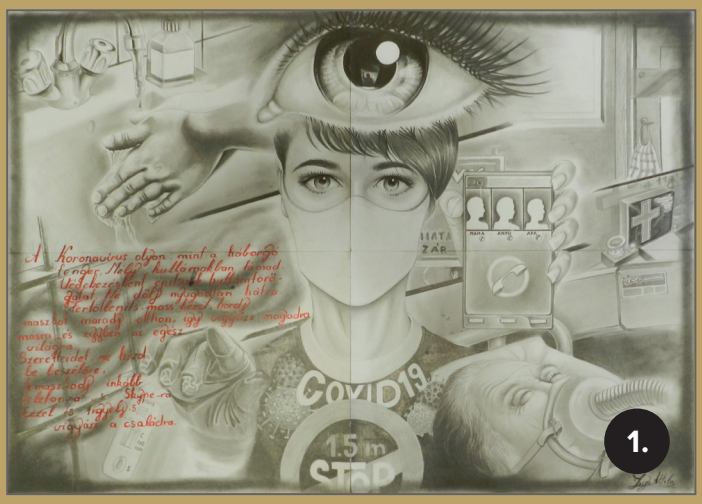

1.

2.

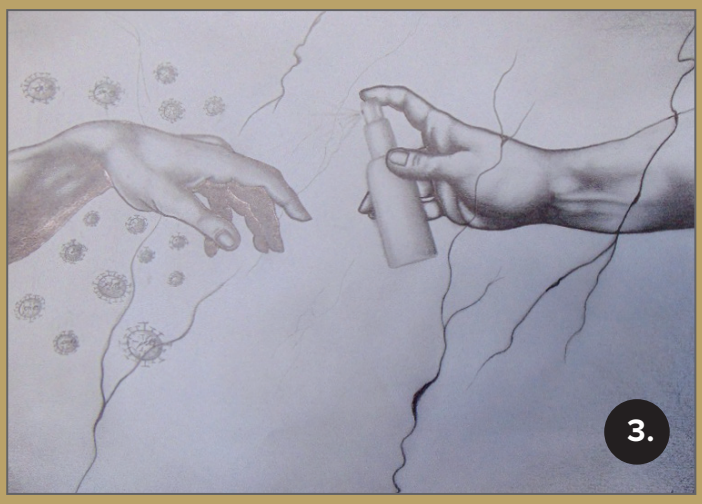

3.

1. helyezett – *Zs. Attila*

2. helyezett – *S. Ferenc*

3. helyezett – *Sz. Imre*

Gy.O.Zs.

Az elveszített valóság

A játékfüggők elvonójának csoportfoglalkozásán fojtogatóan fülledt volt a levegő, amit a kérdés, hogy „Milyennek látod most a világot?”, csak még fülledtebbé tett. Józsi kibámult az ablakon, és undorral figyelte, ahogy a zsongó, hömpölygő tömeg egymás sarkát taposva tolong az utcán. Mikor a válaszadásra került a sor, valahol a folyosó túlsó végén egy nyikorgó ajtó ásított fel unottan, amelyre egy hangosan dudáló autó felelt odakintről. Józsi egy örökkévalóságba vesző pillanatig hallgatott, majd elfojtott indulattal ennyit mondott.
– Büdös, koszos, színtelen. S amíg véget nem ért a gyűlés, nem szólt egy szót sem, csak a lábát rázta mehetnékében.

Hazafelé készpénzt vett fel a bankautomatából. Belegondolt, hogy mennyi szenny és fertő lehet rajta, fintorogva a zsebébe tömte. Minden tárgyat, élőt és élettelent utált, ami erre a szennyes világra emlékeztette. Már ráfordult a házukhoz vezető útra, amikor egy kézikocsit toló nő majdnem a lábára tolta a roskadozásig pakolt kocsiját. – Ember! – horkant rá! – Nézz már a lábad elé! – majd fejét rázva kikerülte. Már jó néhány métert is elhaladt, mikor meghallotta a nő tompa hangját. Meg akarta kérdezni tőle, hogy – Mi van? Nincs hangod? – ekkor az arcára pillantva meglátott egy orrot és szájat takaró maszkot. – Na, ez jó ötlet, így legalább nem terjeszted a kórságodat – gondolta, s anélkül, hogy tudta volna mennyire rátapintott az igazságra, továbbment. Hazaérve remegő kezekkel, türelmetlenül kapcsolta be a számítógépét, hogy hőn szeretett játékát újra betöltse. Mikor meglátta az induló képeket, szíve nagyot dobbant és széles mosoly terült el az arcán. Egy erdőt látott benne egy kis réttel. Elképesztően zöld növények, lehetetlenül tiszta kék égbolt, s a magas fű engedelmesen meghajolt a réten újra és újra végig söprő fuvallatok nyomásásra. Sehol egy nyikorgó ajtó, sehol egy forgalomba ragadt mogorván tülkölő autó. Olyan idilli volt minden, mint sehol a világban. Harcos főhőse feltápászkodott a fűből, kábán biccentett felé, majd egy hosszút sóhajtva nyújtózott egyet.

A harcos egy nő volt. Hosszú szőke haja fürtökben lógott az arcába, alóla csillogó szempár pillantott felé. Ajkai szegletében csábos mosoly bújt meg, mintha tudta volna, hogy irányítója mohón mustrálja őt. Az elmúlt félnapban, amíg Józsi a gyűlésen sínylődött, karaktere kipihente a harcok fáradalmait és sérülései meggyógyultak.

– Na, menjünk harcolni kicsim – súgta Józsi a monitor felé. A következő órák hosszú barangolásokkal, felfedezésekkel, kincskeresésekkel és persze harccal az orkok, a holtak és még más különféle teremtmények ellen teltek. Éppen szintemelkedés előtt állt, amikor üres gyomra hangos kordulással jelezte a vacsora hiányát. Kizökkenve az álomvilágból gyomrára mordult. – Most biztos, hogy nem! Mindjárt szintemelkedés!
Bezuhanva a valóságba, egy távoli hangszóróból érkező szófoszlányokat hallott.
– Koronavírus, veszély, tilalom! Az otthonokat elhagyni nem lehet! Biztos megint egy cirkusz, gondolta anélkül, hogy tudatosultak volna elméjében a szavak. Ami nem is csoda, hiszen minden figyelmét ismét elrabolta a közeli bokorból, hirtelen rátörő gonosz kis elf. A következő órák, mint egy-egy boldog pillanat gyorsan múltak el. Három küldetés, négy kincsesládát hozó portya, és egy seregnyi sikeresen megvívott harc után hősnője hirtelen leguggolt, majd lassan karjait széttárva kinyújtózkodott, s fényárban ragyogva a levegőbe emelkedett. Végre megtörtént, amire várt. – Igen! – ugrott fel ordítva. Agyában adrenalin bomba robbant, melynek hullámai ereiben végig zúdulva elöntötték az egész testét. Ragyogó szemekkel nézte végig, ahogyan hősnője egy gyönyörűséges harcos amazonná változott. Még a könnye is kicsordult boldogságában. Micsoda szépség, micsoda siker, ámuldozott.
– Tarts ki drágám, még egy pár szint és már varázsolni is tudsz majd. Ujjaival végigsimította a képernyőt, mintha érezné a domborodó idomokat. – Micsoda nő! – gondolta, majd végignézte, ahogy a szépség lassan lefekszik a fűbe és elalszik. – Jó éjszakát szívem! –búcsúzott, majd ő is lefeküdt.

Mikor felkelt, másnap délben az e-mailjei között egy újat talált a gyűlés vezetőjétől.

„Tisztelt József! A gyűlés az adott körülményekre való tekintettel bizonytalan ideig szünetel.” – Hurrá! – kiáltott fel, majd tovább olvasott. – A folytatásról időben tájékoztatom. Addig is tartózkodjon a játéktól. Üdvözlettel. Örömében majd kicsattant a boldogságtól. Persze nem annyira, mint tegnap éjjel, de hasonló módon. Mosolyogva a számítógépére nézett, s úgy érezte, hogy ezek azok a pillanatok, amelyekért érdemes élni. Lelki füleivel hallotta, ahogy harcos nője szólítja. – Mindjárt picim, csak bekapok néhány falatot! Még be sem fejezte a mondatot, már nyúlt is a telefonja után, hogy pizzát rendeljen. Amint leadta a rendelést, már jött is egy válasz. „Tisztelt Uram! Ezúton értesítjük, hogy a mai naptól csak utalással lehet számlát kiegyenlíteni. Tisztelettel.”

– Na, végre – csattant fel, eddig kellett várni, hogy rájöjjenek a kápé nem pálya?
Éppen letusolt és ruhát cserélt, amikor csöngettek. Megérkezett a pizza. Kinyitva az ajtót, nagy meglepetésben volt része. A pizza az ajtó előtt hevert, amíg a pizzás fiú helyett egy kezeslábas ruhába öltözött, inkább űrhajós, mint pizzafutár fordult rá a lépcsőre. – Jó étvágyat – mondta alig hallhatóan, pedig Józsi biztosra vette, hogy az űrhajós a plexi és a maszk alatt kiabál. – Ja, köszi – hebegte vissza, és már be is csapta az ajtót. Mire beért a szobába, két szeletet már be is falt, mire a harcosnője csatakiáltással rohant ki az erdőből és heves kardcsapásokkal vágta le egy arra tartó karaván őreit. Szép summa ütötte a kezét, így hát új szintjének megfelelő vértezetet és fegyvereket vásárolt. Mire a következő szelet pizzáért nyúlt, az már csontkeményre száradt, hiszen újra beesteledett.

Szobájának ablaka egy igen forgalmas útra nézett, amin éjjel-nappal buszok, autók, valamint hol nevetgélő, hol pedig rohanó gyalogosok haladtak tömött sorokban. Ez a forgalmas utca tegnap este még csak elcsendesedett, mára viszont teljesen kiürült. Egy árva lélek sem tapodta a mázsás betonlapokat. Napok, sőt hetek múltak így el. Már az „űrhajós” látogatásai sem voltak furcsák, hozzászokott. Amit viszont nem tudott megszokni, az harcosnőjének fejlődése volt. Előbb varázslónő, majd papnő, végezetül pedig istennővé vált. Ezzel a ranggal egy különös képességre is szert tett. Mégpedig, hogy harc helyett az ellenségei a viadalt megelőzően térdet hajtva behódoltak neki. Soha nem felejti el azt a mámoros pillanatot, amikor istennője ezt a képességét megszerezte. Az első bemutató olyan varázslatosra sikeredett, hogy felemelkedve székéből elsőként ő hajtott fejet karaktere előtt.

Elveszve ebben a világban az idő olyan gyorsan repült, hogy az utolsó gyűlésük óta már vagy három hónap is eltelt. Ez alatt a szeszélyes időjárásnak köszönhetően viharok jöttek-mentek. A szél kisöpörte a városból a bűzlő szemetet, az eső pedig elmosta a szürke port, ami olyan színtelenné tette a várost. A közlekedés és a közeli ipari park működésének leállításával a levegő is teljesen megtisztult. Az egyik éjjel, amikor istennője a pihenőjéből ébredezve nyújtózkodni kezdett, Józsi szinte a bőrén érezte a hűvös és üde levegő érintését, és a kis mezőn nyiladozó virágokból áradó illatot, a közeli fák susogását, majd egy bagoly elégedett huhogását. „Hogy mi?” – kérdezte magától meglepetten. Ekkora hibát a játékban! Nappal huhog a bagoly? De meglepetését egy újabb fuvallat, egy újabb illatfelhő és egy újabb éjszakát búcsúztató huhogás szakította meg. Ez mind olyan valóságos volt, mintha tényleg érezte és hallotta volna. „Ez meg hogy lehet?” – csodálkozott, majd a nyitott ablakhoz lépett. Egy pajkos fuvallat csapta fel a függönyt, libbent egyet mellette, felkapott egy papírlapot és a monitorra terítette, eltakarva a féltve szeretett istennőjét. Felindultan oda akart ugrani, hogy letépje a felségsértő lapot, mikor a pöffenet az arcába robbant, újra elborítva őt mindenféle illattal, hanggal és érzéssel. Elveszítette az időt, teret, valóságot, csak állt és meredten bámult maga elé. Mire magához tért, a huhogó bagoly helyett csiripelő madarak komponáltak több szólamban köszöntőt az újraéledés tiszteletére.

– Ki kell, menjek – mondta gépiesen, s úgy nekiiramodott, hogy hármasával szedte a lépcsőházban a fokokat. A lépcsősor aljához érve szinte kirobbantotta helyéről a bejárati kaput. Lenyűgöző látvány terült a szeme elé. Az eddigi büdös, koszos és szürke világ eltűnt. Helyette egy új, minden eddigi képzeletet felülmúló, csodás világ várta. A pirkadat aranyos fátylat borított a környező házakra, melyeknek ablakairól a nap sugarai megtörtek és a színpaletta minden árnyalatában verődtek vissza, hogy ragyogással töltsék be őt és az egész utcát. A harmattal telt virágok szirmaikat bontogatva illatoztak az ablakok töveiben elterülő ágyásokban. Kitoppanva az utcára a csicsergő madarakat megriasztotta, de a természet, kipihenve magát ébredezett tovább. Szeme megakadt a

járda egyik repedésén, ahol toporgó bakancsok hiányában egy vékonyka fűszál bújt elő. Leguggolt s ujjaival óvatosan végigsimította. A fűszál követve az ujjbegyek vonalát hajlongva köszönte, hogy nem taposták el.
Egy újabb fuvallat támadt. Behunyta szemét, s karjait széttárva felegyenesedett, átengedve magát az érzésnek: lebeg. Sokkal mámorítóbb volt, mint a karakterének szintemelkedése.
Halkan surrogó edzőcipők zökkentették ki a természet elfelejtett valóságából. Kinyitva a szemét egy újabb káprázat kísértette meg. Egy fodros szőke hajzuhatag alól csillogó szempár szegeződött rá. Mintha a monitorról lépett volna le.

– Helló, köszöntötte a lány. Te is hallottad? A karantén véget ért, elmúlt a veszély. Vége a vírusnak!

– Hogy minek van vége?

– A koronavírusnak, te buta – felelete a lány a szája szegletében megbújó mosollyal.

Józsi fülébe visszacsengtek a hangosbemondó hónapokkal ezelőtt zengett szavai.

– Hát nem cirkusz volt?

– Dehogynem! - vágta rá a lány, mégpedig akkora, amekkorát még az újkori emberiség nem látott.

Józsi tájékozatlanságából adódóan zavarban érezte magát, ezért azt füllentette, hogy sietnie kell a rokonaihoz. Telefonszámot cseréltek, majd búcsút intett a lánynak. Visszatérve a lakásába a monitoron egy újonnan érkezett boríték villogott, amely a gyülekezete vezetőjétől érkezett.

„Tisztelt József! Holnap 10-kor találkozót tartunk a szokott helyen. Önre is számítunk. Tisztelettel...”

Miután elolvasta az e-mailt, egerét digitális istennőjének ikonjára irányította. Egy pillanatig hezitált, majd nem gondolkodva egymás után többször nyomta a DELETE billentyűt. A yes-t már mosolyogva kattintotta le.

Aznap este, egy közeli kávézóban a futó lánnyal, a hús-vér istennőjével töltötte az idejét, aki elmondott neki mindent az elmúlt hónapok halálos fenyegetéséről.

Fogvatartotti köszönőlevél a büntetés-végrehajtás dolgozóinak

A Szegedi Fegyház és Börtönből kapott szerkesztőségünk egy levelet, amelyben K. S. L. elítélt társai nevében szeretné megköszönni a börtönben dolgozók munkáját, akik minden nap erőn felül teljesítenek a járvánnyal folytatott küzdelemben.

„Ezen levéllel szeretnénk megköszönni az alábbi személyek lelkiismeretes és állhatatos munkáját, akik magukat nem kímélve, erőn felül teljesítettek és teljesítenek ezekben a veszélyes időkben a járvány alatt. Köszönjük a reintegrációs tiszteknek, hogy rendszeresen tájékoztatnak minket a leghatékonyabb védekezés módjairól, mint a védőeszközök helyes használatáról, a rendszeres fertőtlenítés fontosságáról, a lehetséges megfertőződöttek megfelelő elkülönítéséről úgy, hogy a kapcsolattartás és egyéb jogok sem sérülnek. A körletellátó felügyelőknek, akik a legtöbb emberrel érintkeznek a börtönben, köszönjük, hogy felelőtlen társainkat figyelmeztették a másfél méteres távolságtartásra és a helyes maszkhasználatra, amivel sikerült elkerülni a fertőzéseket. Külön szeretnénk megköszönni, hogy a vírushelyzet miatt megteremtették az elektromos kapcsolattartás lehetőségét szeretteinkkel, egészségünk, és esetleges feszültségünk levezetésének érdekében díjmentessé tették a kondicionáló terem használatát, és plusz fürdési lehetőséget biztosítottak számunkra. Nem utolsósorban hálásak vagyunk a büntetés-végrehajtás egészségügyi dolgozóinak lelkiismeretes és hatékony munkájáért is.”

A Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnokságának lapja
Felelős kiadó: **Dr. Tóth Tamás** bv. vezérőrnagy • Főszerkesztő: **Makula György** bv. ezredes
Főszerkesztő-helyettes: **Kellner Gergely** bv. százados • Felelős szerkesztő: **Kiss Gábor Gergő** • Fotó: **Németh Barbara**
A szerkesztőség elérhetőségei
Cím: **BvOP Kommunikációs Főosztály,** 1054 Budapest, Steindl Imre u. 8.
Telefon: **+36/1/301-8424, -25,** e-mail: **sajto@bv.gov.hu.**
Nyomdai előkészítés: **Gleenart Grafika Bt.,** Nyomda: **Duna-Mix Kft.,** 2600 Vác, Barabás M. u. 1.

A REINTEGRÁCIÓ HÍREI

Online hirdette az igét az egri érsek a börtönben

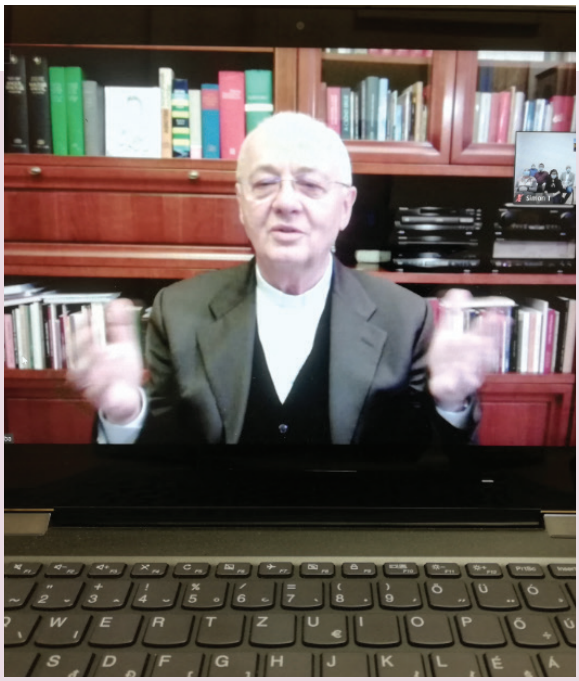

Hagyomány már, hogy *Dr. Ternyák Csaba* egri érsek tartja a karácsonyi szentmisét a Heves Megyei Büntetés-végrehajtási Intézetben. Tavaly a koronavírus-járványra tekintettel rendhagyó módon a technikát hívták segítségül, hogy összejöjjön a kapcsolat: az érsek a saját irodájából, online jelentkezett be az intézetbe. Az ünnepi prédikáción a fogvatartottak csak egy kis csoportja vehetett részt, de az eseményről készített felvételt később az összes fogvatartott megtekinthette az intézet zártláncú televízió hálózatán. A főpásztor prédikációjában a szeretet fontosságára hívta fel a figyelmet. Elmondta, hogy manapság nem csak a fogvatartottak, hanem az egész világ börtönben van. Szentbeszédében elmondta: a karácsony egyik legfontosabb üzenete, hogy mindenkiben megvan a lehetőség a változásra. Isten segít minket abban, hogy jó úton járjunk, hogy el ne bukjunk. A beszédet követően a fogvatartottaknak lehetőséget biztosított egy interaktív beszélgetésre, ahol kérdéseket tehettek fel a közelgő ünnepekkel kapcsolatban.

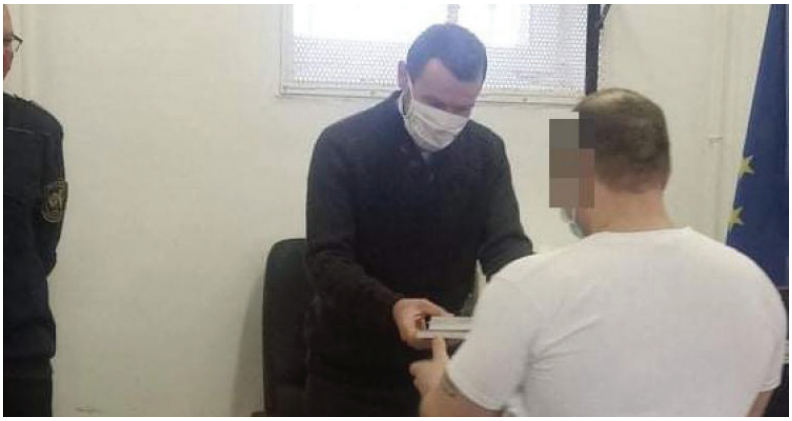

Csomagosztás és bibliavetélkedő

A Mécses Szeretetszolgálatnak köszönhetően idén sem maradtak karácsonyi ajándék nélkül a kapcsolattartóval nem rendelkező fogvatartottak a Tolna Megyei Büntetés-végrehajtási Intézetben. A börtönben élők – a lelkész közreműködésének köszönhetően – jutottak hozzá a jelképes adományhoz, amely – sokuk számára – segített meghittebbé tenni az ünnepi időszakot. A csomagosztással egyidejűleg került sor a decemberben rendezett bibliavetélkedő eredményhirdetésére is, ahol a résztvevők személyesen vehették át jutalmukat.

Konyhai kisegítő képzés

A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Büntetés-végrehajtási Intézetben 2020. szeptember 21-én 240 órás konyhai kisegítő képzés indult 15 fogvatartott részvételével. A fakanalat fogó résztvevők november 9-én sikeres írásbeli, majd november 11-én szóbeli, illetve gyakorlati vizsgát tettek. A képzést a Pannon Oktatási Központ Gimnázium, Szakgimnázium, Technikum, Szakképző Iskola és Általános Iskola tanárai segítették. Az Oktatási Központ rugalmasan alkalmazkodott a járványhelyzet kapcsán bevezetett szigorító intézkedésekhez, a megelőzés érdekében a képzést 2020. szeptember 28-tól online oktatás formájában biztosították a pedagógusok.

Sikeres járdakövező vizsgát tettek a martonvásári elítéltek

A tanfolyam elvégzését igazoló tanúsítványok átadásával zárult Martonvásáron az EFOP-1.3.3-16-2016-00001 azonosító számú „Fogvatartottak reintegrációja” című kiemelt projektben megvalósult 200 órás kerti járdakövező szakmaképzés tavaly októberben. Az elméleti és gyakorlati ismereteket is biztosító képzés szeptember elején indult 17 fogvatartott részvételével. A képzés során az elítéltek először az elméleti tananyagot sajátították el, melyben megtanulták többek között a különböző térkő-minták lerakásának, és a megfelelő alapozásnak a technikáját. A gyakorlati órákon az eszközismeretet követően a résztvevők az intézet területén alakítottak ki használati útvonalakat és burkoltak le területeket, melynek eredményeként a praktikus szempontokon túl esztétikailag is megújult az intézet udvara. A képzés végén 16 fogvatartott tett sikeres vizsgát. A tanúsítvány átadó ünnepségen Pálfi Mihály bv. őrnagy, parancsnokhelyettes a szakmaképzés jelentőségét hangsúlyozta és kiemelte, hogy az itt szerzett tudásukkal az elítéltek nagyobb eséllyel tudnak szabadulásukat követően munkát vállalni. A végzést igazoló dokumentumokat a képző intézmény, a Bács-Szakma Nonprofit Közhasznú Zrt. vezérigazgatója, Rab Zoltán nevében Rigó Kinga adta át a fogvatartottaknak.

Skype-os online karácsony a Csillagbörtönben

Az EFOP projekt keretében egy 900 órás asztalos tanfolyam záróvizsgáját tartották március elején a Nagyfa-Alföld Kft. üzemcsarnokában, ahol kilenc elítélt adott számot tudásáról. Az írásbeli megoldása után a gyakorlati vizsgán kis csoportokban egy zárkaasztalt készítettek a tanulók. A szakmát adó képzést a Szegedi Fegyház és Börtön és a SZTÁV Felnőttképző intézet szervezte az elítélteknek. Az elméleti órák az iskolakörleten voltak délutánonként, a különféle asztalosipari termékek készítésének fortélyait pedig a gyárban sajátították el a hallgatók. Az EFOP-1.3.3-16-2016-00001 azonosító számú, „Fogvatartottak reintegrációja” című projekt a Széchenyi 2020 programban valósul meg.

Karácsonyi ajándékozás gyermekeknek

Hosszú évekre nyúlik vissza az a hagyomány, hogy a Zala Megyei Büntetés-végrehajtási Intézetben szabadságvesztésüket töltő elítéltek az adventi időszakban ajándékokkal készülnek a megye különböző szociális intézményei számára. Ilyenkor az önként jelentkező fogvatartottak kézműves termékeket készítenek, melyek egyediek, és az ajándékozandó szervezet profiljához igazodnak. Az idei évben a Zala Megyei Gondoskodás Egyesített Szociális Intézményre esett a választás, azon belül is a fogyatékossággal élő gyermekekre. Nyolc közismert mesealak cérnaképe készült el aprólékos, több napot felölelő munkával. A koronavírus-járvány megelőzés miatt az idei évben az ajándékokat nem fogvatartott, hanem a Zala Megyei Büntetés-végrehajtási Intézet sajtóreferense, Soós Zoltán bv. százados adta át Ávár Kinga intézményvezető részére.

Fitzgerald, Brontë és Márquez

Könyvajánlónkban ezúttal három olyan művet ajánlunk, amelyek egy új év kezdetével sok elgondolkodtató tanulságot rejtenek magukban.

Francis Scott Fitzgerald: A nagy Gatsby

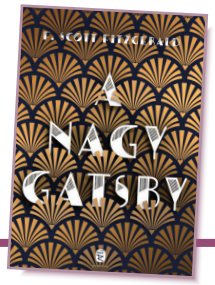

Jay Gatsby, a titokzatos milliomos felemelkedésének, tündöklésének és bukásának története sosem volt még ennyire aktuális. A 20. század egyik kiemelkedő világirodalmi alkotása művészi tökéllyel jeleníti meg az amerikai álom olyan örök témáit, mint a pénz és a hatalom bűvölete, az ambíció, a lehetetlen megkísértése és az újrakezdés lehetősége, miközben érzékletes képet fest a húszas évek túlhabzó dzsesszkorszakáról is. A gazdasági összeomlás előszobájában zajló szerelmi háromszög, a fényűző partik, a politikusok és filmsztárok, a luxusautók és hidroplánok ma is ismerős színfalai mögött azonban végül a boldogtalan házasságok és beteljesületlen szerelmek, a szegénység és az elnyomás, a reménytelenség, a kiábrándultság és a magány világát találjuk.

Charlotte Brontë: Jane Eyre

A regény vadromantikus cselekménye, érzelmessége révén nagy sikert aratott. Címszereplője koldusszegény árvalány, akit egy komisz nagynéni nevel, majd beadja a lowoodi árvaházba. Jane tanítói oklevelet szerezve egy gazdag birtokos, Rochester házában lesz nevelőnő. A bátor és tiszta, önmagához és szerelméhez mindig hű Jane vezeti el a XIX. század Angliájának világába az olvasót, aki az ő tisztán látó szemével figyelheti a kastélyok színesen kavargó társasági életét és a színes kavargás mögött megbúvó könyörtelen önzést.

Gabriel Garcia Márquez: Száz év magány

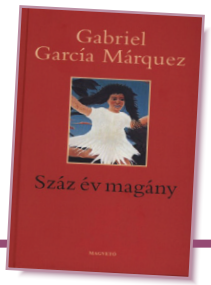

Gabriel García Márquez regénye azok közé a művek közé tartozik, amelyek maradéktalanul igazolják jó előre beharangozott világhírüket. A vágy, a szenvedély varázslatos, leigázó és fölszabadító erejéről ritkán olvashatunk oly gyönyörű sorokat, mint a Száz év magány lapjain. Az örökké visszatérő gyötrelmet és beteljesülést hozó szerelemben Marquez a magány és reménytelenség ellenszerét találja meg, s ez teszi a tragikus történetet legmélyebb mondanivalójában optimistává. Gabriel García Márquez élményeinek forrása – nyilatkozatai szerint – a gyermekkor. Egy ősrégi hagyományokat elevenen őrző kis kolumbiai falu mindennapi élete s a nagyszülők meséiben megelevenedő múltja csodálatos képeivel benépesítette a gyerekkor képzeletvilágát.

1. Fejezze be a közmondást! Ki korán kel...?

- A: ... maga esik bele.
- B: ... aranyat lel.
- C: ... korán fekszik.

2. Melyik ország területén található Hamburg?

- A: Svájc
- B: Franciaország
- C: Németország

3. Mennyi 1/3+1/3?

- A: 2/3
- B: 2/6
- C: 4/6

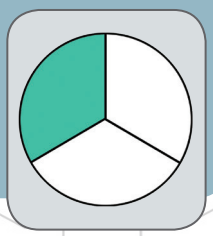

4. Melyik állat kétéltű az alábbiak közül?

- A: Foltos szalamandra
- B: Gyík
- C: Kardszárnyú delfin

5. Minek a jele a C?

- A: Króm
- B: Kálium
- C: Szén

6. Mi a vese feladata?

- A: Kiválasztás
- B: Vérképzés
- C: Emésztés

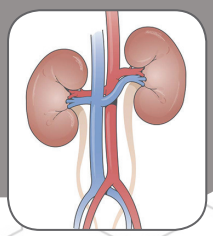

7. Hogyan írjuk helyesen?

- A: Tanárnő
- B: Tanár nő

8. Hogy hívják a legnagyobb szélességi kört?

- A: Baktérítő
- B: Ráktérítő
- C: Egyenlítő

9. Ki írta a Hamlet című drámát?

- A: George Byron
- B: William Shakespeare
- C: Walt Whitman

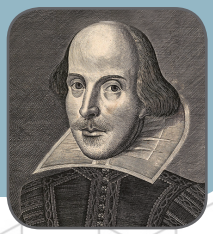

10. Ki mondta? „Ipar nélkül a nemzet félkarú óriás.”

- A: Kossuth Lajos
- B: Petőfi Sándor
- C: Vasvári Pál

1.:B, 2.:C, 3.:A, 4.:A, 5.:C, 6.:A, 7.:A, 8.:C, 9.:B, 10.:A

Forrás: szavazo.hu

Rejtvény

SUDOKU

A rejtvény szabálya: Minden egyes sorba, oszlopba és kockába írjon egy számot 1-től 9-ig úgy, hogy soronként, oszloponként és kockánként csak egyszer használ fel egy számot. A Soduku feladványt akkor fejti meg sikeresen, ha ez a feltétel hiba nélkül teljesül.

1. Nagyon könnyű

				6	3	1		
5						7		
					4			
			7	9				
	3						2	
			1					
					6		3	
9							4	
7		8						

2. Könnyű

	3						6	
					1			
			8		9			
		8	9					
				6		2	4	
		1	4				5	
								8
2				5				
4								

3. Közepes

		4				9		
		9			2		6	
					7			
	3					5		
			9			1		
	2							
							7	
		1	4					
			8				2	3

4. Nehéz

							7	9
							3	
6				5				
			3					
				7		4		
1		2				6		
		5		4		2		
	3	9						
					1			

5. Nehéz

6		8	9					
						7	2	
					7		6	
1				3				8
							4	
			4					1
	7					3		
	2	5			6			

6. Nagyon nehéz

			7	3		8		
	6							
	5		9					1
					4			
		9				7		
	1				5			
7		4	2					
					6			5

KERESZTREJTVÉNY
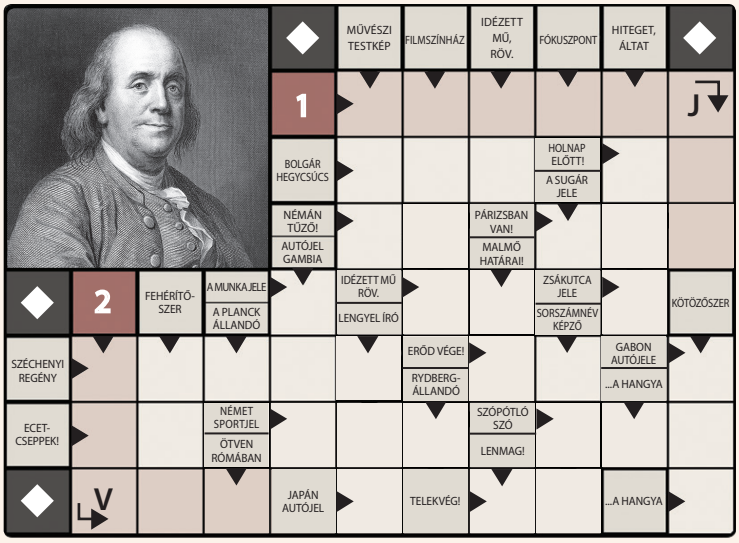
A keresztrejtvény megfejtése Benjamin Franklin egyik idézete. Benjamin Franklin (1706-1790) amerikai diplomata, feltaláló, író, polgári demokrata politikus, természettudós, filozófus, nyomdász, az első név szerint ismert amerikai sakkozó. Franklin tehetséges fizikus és feltaláló volt. Feltalálta többek között a villámhárítót, az üvegharmonikát, a Franklin-kályhát, a bifokális szemüveglencsét és a rugalmas katétert. Bár nem védjegyeztette egyik találmányát sem, mindig támogatta a fejlesztők és szerzők jogait. Franklint a függetlenségi háború után megválasztották Pennsylvania kormányzójának, de fizetést nem fogadott el a szolgálatért. 1757-től 1775-ig Pennsylvania teljhatalmú megbízottjaként volt a gyarmatok képviselője Londonban, Angliában. 1774-ben a Brit Unitárius Egyház alapításakor ő is csatlakozott a gyülekezethez. Hosszú időn át igyekezett megakadályozni a fegyveres összecsapást a gyarmatok és az anyaország között, s az ő feladata volt segítséget kérni Franciaországtól a forradalom támogatására. 1776-ban kezdeményezte az amerikai függetlenségi nyilatkozatot. Anglia után Franciaországba ment, és elérte a katonai szövetség létrehozását Franciaországgal. Ezzel a függetlenségi háború fordulatot vett, és az 1783-as békeszerződésben Anglia elismerte az Amerikai Egyesült Államok függetlenségét.